

Ewelina Morawska

e-mail: e.morawska.01@gmail.com

ORCID: 0009-0006-4395-704X

Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu

Uznawalność kosztów uzyskania przychodów przez organy podatkowe – analiza wybranych interpretacji skarbowych i wyroków sądów

DOI: 10.15611/2024.44.4.11

JEL Classification: H20, H24

Streszczenie: Celem artykułu jest analiza interpretacji podatkowych oraz wyroków sądów administracyjnych z zakresu uznawalności kosztów uzyskania przychodów oraz sprawdzenie, czy są one jasne i czytelne dla podatnika. W pierwszej kolejności przedstawiona została podstawa prawna ustalania kosztów uzyskania przychodów, a następnie rozwinięto temat uznawalności tych kosztów przez organy podatkowe. Przedmiotem analizy są ustawy, interpretacje skarbowe, wyroki sądów administracyjnych oraz literatura. W pracy opisano sytuacje, w których podatnikowi brakuje pewności, czy ma prawo zaliczenia wydatku jako kosztu uzyskania przychodu. Interpretacje podatkowe i wyroki sądów administracyjnych stanowią dla niego dodatkowe źródło informacji poza ustawami określającymi koszty uzyskania przychodu. Rozpatrując interpretacje podatkowe i wyroki sądów, można zauważyć, czym musi charakteryzować się wydatek, aby organy podatkowe uznały go za koszt uzyskania przychodów. Przeprowadzona analiza wykazała, że najważniejsze dla organów podatkowych jest to, aby celowość ponoszonego kosztu była ściśle związana z osiąganym przychodem.

Słowa kluczowe: koszty uzyskania przychodu, podatek dochodowy, podatek, opodatkowanie

© 2024 Ewelina Morawska

Praca opublikowana na licencji Creative Commons Uznanie autorstwa-Na tych samych warunkach 4.0 Międzynarodowe (CC BY-SA 4.0). Skrócona treść licencji na <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/deed.pl>

Cytuj jako: Morawska, E. (2024). Uznawalność kosztów uzyskania przychodów przez organy podatkowe – analiza wybranych interpretacji skarbowych i wyroków sądów. W: M. Biernacki, R. Kowalak (red.), *Rachunkowość* (s. 107-115). Wydawnictwo Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu.

1. Wstęp

Koszty uzyskania przychodu są dla podatników pewnego rodzaju narzędziem do obniżenia podatku dochodowego. Odejmując od przychodów koszty jego uzyskania, można obniżyć podstawę opodatkowania, a w konsekwencji zapłacić mniejszy podatek dochodowy. Przedsiębiorcy, często nie chcąc płacić wysokich podatków, chcieliby, aby jak największa część wydatków kwalifikowana została jako koszt uzyskania przychodu. Nie jest to jednak łatwe, ponieważ uznawalność kosztów za koszty uzyskania przychodów jest uregulowana prawnie. Przepisy te jednak nie są na tyle klarowne, aby podatnicy samodzielnie mogli w każdej sytuacji ocenić, czy wydatek może stanowić koszt uzyskania przychodu. W sytuacjach kiedy pojawiają

się wątpliwości co do uznania kosztu uzyskania przychodu, dodatkowym źródłem informacji są interpretacje skarbowe i wyroki sądu administracyjnego.

Celem artykułu jest analiza interpretacji skarbowych i wyroków sądów administracyjnych oraz sprawdzenie, czy są one na tyle jasne i czytelne, aby podatnik był w stanie odpowiednio zrozumieć ich treść. Dla artykułu sformułowana została następująca teza: interpretacje skarbowe i orzeczenia sądów administracyjnych stanowią bogate źródło wiedzy na temat uznawalności kosztów uzyskania przychodów przez organy podatkowe.

Badania zostały przeprowadzone na podstawie analizy literatury, aktów prawnych, interpretacji podatkowych oraz orzecznictwa sądów administracyjnych.

2. Podstawa prawna ustalania kosztów uzyskania przychodów

Termin kosztów uzyskania przychodów (KUP), inaczej nazywanych także kosztami podatkowymi, został określony na potrzeby obliczania podatków dochodowych od osób prawnych i fizycznych. Koszty uzyskania przychodów dla osób prawnych określa ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych [dalej: ustawa o CIT] oraz odpowiednio dla osób fizycznych – ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku od osób fizycznych [dalej: ustawa o PIT]. W obu tych aktach prawnych koszty uzyskania przychodów są zdefiniowane tak samo. Obie ustawy definiują koszty uzyskania przychodów jako koszty poniesione w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów. Wyjątki wydatków, które nie stanowią kosztów uzyskania przychodów, są zawarte w tzw. katalogu wyłączeń.

W ustawach o podatku dochodowym zostały wyróżnione koszty uzyskania przychodów rozpoznawane w rzeczywistej wysokości oraz koszty uzyskania przychodów rozpoznawane w zryczałtowanej wysokości. Koszty w wysokości zryczałtowanej określa tylko ustawa o PIT i są one stosowane do mniejszej części przychodów objętych podatkiem dochodowym od osób fizycznych. W większości przypadków od przychodów opodatkowanych tym podatkiem są potrącane koszty uzyskania przychodów w wysokości rzeczywistej. W przypadku podatku od osób prawnych określone są tylko koszty uzyskania przychodów w rzeczywistej wysokości (Krywan, 2023, s. 11).

W wielu interpretacjach podatkowych wszystkie wydatki, które nie są wymienione w katalogu wyłączeń, uznaje się za koszty uzyskania przychodu, jeżeli ich poniesienie jest w związku przyczynowo-skutkowym z osiąganymi przychodami. Na podstawie tego zostały określone warunki, jakie musi spełniać poniesiony przez podatnika wydatek, aby został uznany za koszt uzyskania przychodu. Zgodnie z tymi warunkami wydatek musi:

- zostać poniesiony przez podatnika (pokryty z zasobów majątkowych podatnika);
- być definitywny (rzeczywisty), czyli opłacony przez podatnika, a jego wartość nie może zostać zwrócona podatnikowi w jakikolwiek sposób;

- pozostawać w związku z prowadzoną przez podatnika działalnością;
- zostać poniesiony w celu uzyskania, zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów lub może wpływać na wielkość osiągniętych przychodów;
- zostać właściwie udokumentowany;
- nie znajdować się w grupie wydatków wyłączonych (Czajkowska-Matosiuk, 2017, s. 3).

Obowiązek prawidłowego udokumentowania wydatku spoczywa na podatniku. Jest to trudne zwłaszcza w przypadku usług niematerialnych, których charakter polega zazwyczaj na przekazaniu określonej wiedzy. Taki charakter często utrudnia wykazanie dowodów ich wykonania bez udziału strony. Podatnik powinien wówczas poprzeć odpowiednimi dowodami, że usługa niematerialna została rzeczywiście wykonana oraz jej wykonanie pozostaje w związku z osiąganymi przez niego przychodami.

3. Istota i analiza wybranych interpretacji i wyroków związanych z kosztami uzyskania przychodu

Koszty uzyskania przychodów stanowią najważniejszą część rozliczenia podatkowego każdego podatnika z urzędem skarbowym. Jednakże z uwagi na ich bardzo ogólną definicję oraz dużą liczbę wyłączeń określoną zarówno w ustawie o PIT, jak i ustawie o CIT, koszty uzyskania przychodów często stanowią genezę sporów pomiędzy urzędem skarbowym a podatnikiem, które rozstrzygają sądy administracyjne. W wyniku tego bardzo często to interpretacje organów podatkowych lub orzeczenia sądów administracyjnych przesądzają o tym, czy coś jest kosztem podatkowym, czy nie (Czajkowska-Matosiuk, 2017, s. 3).

W celu przeprowadzenia analizy zostało rozpatrzonych kilkanaście interpretacji skarbowych oraz wyroków sądów administracyjnych, z których wybrano pięć odnoszących się sytuacji, jakie najczęściej spotykają podatników. W analizie powołano się na fragmenty interpretacji i wyroków, które dotyczyły uznania kosztu uzyskania przychodu w określonych przypadkach:

- 1) kar umownych,
- 2) zapłaty odsetek,
- 3) wykazania niedoborów inwentaryzacyjnych,
- 4) ponoszenia kosztów reprezentacji.

3.1. Kary umowne

Organy podatkowe zasadniczo wykluczają z kosztów uzyskania przychodów zapłacone kary umowne i odszkodowania z tytułu:

- wad dostarczonych towarów lub wykonanych usług i robót,
- zwłoki w dostarczeniu towarów wolnych od wad,
- zwłoki w usunięciu wad towarów lub zwłoki w usunięciu wad wykonanych usług i robót.

W interpretacji indywidualnej Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z dnia 8 czerwca 2022 r., sygn. O111-KDIB1-1.4010.627.2021.4.MF, przyjęte zostało następujące stanowisko: „Zauważyć należy zatem, że zapłacona przez Wnioskodawcę kwota pieniężna z tytułu niewykonania umowy (nieodebranie umówionej ilości kawy od dostawcy), nie podlega ograniczeniu w zaliczeniu wydatku do kosztów uzyskania przychodów na podstawie cyt. powyżej art. 16 ust. 1 pkt 22 ustawy o CIT. W analizowanej sprawie nie mamy bowiem do czynienia z «karą umowną» z żadnego z wymienionych w tym przepisie tytułów, gdyż Wnioskodawca nie jest dostawcą towarów (usług), lecz ich odbiorcą. Jednak niewymienienie ww. płatności w art. 16 ust. 1 pkt 22 ustawy o CIT, znajdującym się w negatywnym katalogu wydatków nieuznawanych za koszt podatkowy, nie oznacza, że automatycznie wydatek ten koszt podatkowy stanowić może. Aby możliwe było zaliczenie określonego wydatku w ciężar kosztów podatkowych, wydatek taki powinien spełniać ogólną definicję kosztów wskazaną w art. 15 ust. 1 ustawy o CIT. Pomędzy poniesionym kosztem a potencjalnym przychodem musi bowiem zaistnieć związek przyczynowo-skutkowy, albowiem musi być to wydatek poniesiony w celu uzyskania przychodu, zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów”.

Na podstawie przytoczonego fragmentu interpretacji podatkowej należy stwierdzić, że samo to, iż rozpatrywana kara umowna nie znajduje się w katalogu wyłączeń, nie przesądza o możliwości zaliczenia jej jako kosztu uzyskania przychodu. Ważne jest to, aby dodatkowo była spełniona ogólna zasada przyjęta w ustawie o PIT oraz ustawie o CIT, mówiąca o tym, że wydatek stanowiący koszt uzyskania przychodu musi być poniesiony w celu osiągnięcia przychodu lub zachowania albo zabezpieczenia jego źródła.

Inny warunek, jaki muszą spełnić wydatki na kary umowne, został przedstawiony w interpretacji indywidualnej Izby Skarbowej w Łodzi z dnia 21 maja 2015 r., sygn. IPTPB3/4510-72/15-2/KJ: „Podkreślenia wymaga, że nałożone kary, które wynikają z nieracjonalnego i pozbawionego należytej staranności działania samej Spółki, nie mogą stanowić kosztów uzyskania przychodów. Niezwykle istotne jest, aby obiektywna ocena działań Spółki skutkowała możliwością uznania ich za racjonalne, podjęte przy zachowaniu zasad staranności, które to działania muszą cechować przedsiębiorcę prowadzącego działalność gospodarczą. W takim przypadku zapłacona przez Wnioskodawcę kara umowna za nieterminowe wykonanie usługi stanowi dla Spółki koszt uzyskania przychodów na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych”.

Wynika z tego, że kara umowna może być kosztem uzyskania przychodu, jeżeli jej nałożenie nie wynikało z nieracjonalnego oraz niestarannego działania podatnika. Jeżeli zatem organy podatkowe dopatrzą się, iż podatnik nie przykładał należytej uwagi do prowadzenia działalności oraz nałożona kara umowna wynikała z jego niedopatrzenia lub niedbałości, nie będzie on miał możliwości uznania opłaconej kary za koszt uzyskania przychodu.

3.2. Zapłata odsetek

W art. 16 ustawy o CIT zostały wymienione różne rodzaje odsetek, jakich nie można zaliczyć jako koszt uzyskania przychodu. Dlatego, aby określić, czy dane odsetki będą mogły zostać zaliczone jako koszt uzyskania przychodu, należy dokładnie przeanalizować ten artykuł pod kątem danego przypadku albo posiłkować się wydanymi wcześniej interpretacjami lub wyrokami. Jeżeli po analizie tych dokumentów nadal nie można ustalić, czy w danym przypadku jest możliwość zaliczenia odsetek jako kosztu podatkowego, podatnik może wystąpić do organów podatkowych z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej. W katalogu wyłączeń zostały wymienione, m.in.:

- umorzone lub naliczone, lecz niezapłacone odsetki;
- odsetki zwiększające koszty inwestycji w okresie jej realizacji;
- odsetki od własnego kapitału włożonego w źródło przychodów;
- odsetki od dywidend i udziałów w zyskach;
- odsetki z tytułu nieterminowego regulowania należności budżetowych.

W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 lutego 2014 r., sygn. II FSK 58/12, zostało wydane następujące stanowisko w sprawie uznania odsetek od kredytu zaciągniętego w celu spłaty wspólnika jako kosztu uzyskania przychodu: „(...) prawidłowa wykładnia art. 22 ust. 1 u.p.d.o.f. wyklucza możliwość objęcia zakresem znaczeniowym wydatków związanych z przebudową struktury własnościowej spółki, która posiada własny majątek odrębny od majątku osobistego jej wspólników. Jak wynika ze stanu faktycznego przedstawionego we wniosku – kredyt został udzielony na spłatę zobowiązań spółki wobec występującego z niej wspólnika z tytułu przysługującego mu udziału. Tym samym trudno jest przyjąć, że wydatek w postaci odsetek od tego kredytu miał służyć osiągnięciu przychodów bądź też zachowaniu lub zabezpieczeniu źródła przychodów. Dla możliwości zakwalifikowania takich wydatków do kosztów uzyskania przychodów obojętne są argumenty o konflikcie między wspólnikami. Niewątpliwie pozyskanie kredytu w dalszej perspektywie może służyć zabezpieczeniu płynności finansowej spółki i umożliwić jej dalsze funkcjonowanie, jednak rzeczywistym jego celem było rozliczenie wspólników. Kredyt finansujący spłatę udziałów występującego ze spółki osobowej wspólnika nie ma związku z przychodem spółki, względnie zachowaniem lub zabezpieczeniem źródła przychodów. Tym samym również odsetki od takiego kredytu nie pozostają w związku z przychodem spółki”.

Na podstawie stanowiska, jakie przyjął w tej sprawie Naczelny Sąd Administracyjny, należy uznać, że odsetki od kredytu zaciągniętego w celu finansowania wewnętrznych rozliczeń spółki – w tym zobowiązania wobec byłego wspólnika z tytułu spłaty jego wkładu w spółkę i przysługującego mu udziału w zyskach spółki – nie mogą zostać uznane za koszt uzyskania przychodu. Ten wyrok pokazuje również, że nie zawsze związek z zabezpieczeniem źródła przychodu będzie wyznacznikiem, czy dany wydatek można uznać za koszt uzyskania przychodu. Dla organów podatko-

wych najważniejszy jest rzeczywisty cel poniesionego wydatku, a nie dalekosiężne skutki mogące wpłynąć na utratę źródła przychodów.

3.3. Wykazanie niedoborów inwentaryzacyjnych

Niedobory wykazane w trakcie przeprowadzania inwentaryzacji są dzielone na niedobory zawinione i niezawinione. Przyczyny powstawania niedoborów niezawinionych nie mogą być zależne od osób materialnie odpowiedzialnych za powierzone im mienie. Za koszty podatkowe mogą być uznawane tylko niedobry niezawinione (z wyjątkiem tych wymienionych w art. 16 ust. 1 ustawy o CIT). Do niedoborów niezawinionych są zaliczane m.in.:

- niedobory, które powstały w wyniku zdarzeń losowych;
- niedobory wynikające z błędów w dokumentacji;
- niedobory wynikające z błędnych pomiarów;
- niedobory wynikające z powstania ubytku naturalnego, który mieści się w granicach normy (Rechul, 2018, s. 215-216).

W kwestii uznania stwierdzonych niedoborów za koszt uzyskania przychodów Izba Skarbowa w Bydgoszczy wydała pismo z dnia 23 czerwca 2009 r., sygn. ITPB3/423-230/09/AW, w którym stwierdziła: „Zdaniem Wnioskodawcy, niezawinione niedobory towarów, które stanowią corocznie ułamek procenta obrotu – nie stanowią nadmiernie wysokiej wartości, można potraktować jako koszt uzyskania przychodu, zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, ponieważ towary te zakupiono w celu osiągnięcia przychodu i cel ten nie zmienia się po ich zakupie. Nie figurują też w katalogu kosztów wymienionych w art. 16 ust. 1 tejże ustawy. Brak wyłączenia strat w środkach obrotowych z kosztów podatkowych oznacza, iż – co do zasady – straty te, jako związane z prowadzoną działalnością, mogą być uznane za koszty uzyskania przychodów. (...) Zaliczenie strat w środkach obrotowych do kosztów uzyskania przychodów powinno być więc oceniane z punktu widzenia zasady wynikającej z przepisu art. 15 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, z uwzględnieniem:

- całości kształtu prowadzonej przez podatnika działalności,
- okoliczności, które spowodowały powstanie straty,
- formy udokumentowania straty,
- podjętych przez podatnika działań zabezpieczających”.

Z podanej interpretacji wynika, że straty poniesione w wyniku niezawinionych niedoborów inwentaryzacyjnych można wliczyć w ciężar kosztów uzyskania przychodu, jeżeli nie stanowią one zbyt wysokiej wartości, a zakup towarów był dokonany w celu osiągnięcia przychodu. W dalszej części interpretacji jest podkreślone to, że wykazany niedobór powinien być skutkiem zdarzeń losowych, które nie są zależne od podatnika, oraz nie przyczyniać się w jakikolwiek sposób do powstania niedoboru. Jakakolwiek przesłanka o niezachowaniu przez podatnika należytej staranności, zaniedbania przez niego swoich obowiązków mających na celu uniknięcie niedoboru lub nieracjonalno-

ści jego działania stanowi podstawę do nieuznania kosztu uzyskania przychodu. Każda wykazana strata wynikająca z niedoboru powinna być rozpatrywana indywidualnie jako osobny przypadek. Organy podatkowe szczególnie analizują formę udokumentowania straty, faktyczne okoliczności, które pojawiają się w danym przypadku, oraz oceniają sprawę przez pryzmat całokształtu prowadzonej działalności.

3.4. Koszty reprezentacji

W art. 16. ust. 1. ustawy o CIT z kosztów uzyskania przychodów wyłączone zostały koszty reprezentacji (w szczególności usługi gastronomiczne, zakup żywności, napojów i alkoholu). Jednakże należy podkreślić, że w przypadku kosztów związanych z reprezentacją dużo zależy od indywidualnych interpretacji oraz przesłanek, jakie płyną z okoliczności występujących przy wydatkach na nią.

W piśmie z dnia 23 listopada 2009 r., sygn. ITPB1/415-745/09/TK, Izba Skarbowa w Bydgoszczy przyjęła następujące stanowisko co do uznania wydatków na spotkania biznesowe z kontrahentem w restauracji za koszt uzyskania przychodu: „W ocenie tegoż organu wydatki na usługi gastronomiczne w trakcie spotkań z kontrahentami w lokalach zewnętrznych wiążą się z tworzeniem i utrwalaniem pozytywnego wizerunku przedsiębiorcy. Pomimo tego że w czasie spotkań omawiane są zasady współpracy, negocjowane warunki umów, to znaczące jest miejsce takiego spotkania, tj. poza siedzibą firmy. Spotkania biznesowe mogą być bowiem organizowane w każdym innym miejscu, zwłaszcza w siedzibach podmiotów gospodarczych. Trudno wykazać zatem inny niż reprezentacja cel poniesienia tych wydatków. W kontekście zdefiniowanego wyżej pojęcia «reprezentacja» oraz z analizy przytoczonego art. 23 ust. 1 pkt 23 ustawy jednoznacznie wynika, iż ponoszone przez Pana wydatki na zorganizowanie spotkań biznesowych poza siedzibą firmy są wydatkami na reprezentację i jako takie nie mogą być zaliczane do kosztów uzyskania przychodów”.

Na podstawie tej interpretacji można stwierdzić, iż jakiegokolwiek wydatki związane ze spotkaniem z kontrahentem poza siedzibą przedsiębiorstwa będą zazwyczaj uznawane przez organy podatkowe za koszt reprezentacji niestanowiący kosztu uzyskania przychodu. Takie stanowisko zostało objęte z powodu uznania przez organy podatkowe, iż drobny poczęstunek dla kontrahenta może zostać zapewniony w siedzibie przedsiębiorstwa, a zorganizowanie takiego poczęstunku w restauracji jest odbierane jako chęć poprawy wizerunku przedsiębiorstwa w oczach kontrahenta, a więc nic innego jak właśnie reprezentacja.

Istotne i ciekawe jest również to, że podatnik we wniosku o tę interpretację indywidualną powołał się na inne interpretacje podatkowe i wyroki sądów, które w podobnych sytuacjach dopuszczały uznanie wydatków związanych ze spotkaniem biznesowymi poza siedzibą przedsiębiorstwa za koszt podatkowy. Jednak Izba Skarbowa w Bydgoszczy odniosła się do tego, przedstawiając, że były one wydawane w sprawach indywidualnych i nie są one wiążące dla organu, który wydaje interpretację podatkową.

4. Zakończenie

Celem artykułu była analiza interpretacji skarbowych i wyroków sądów administracyjnych pod kątem uznawania wydatków za koszt uzyskania przychodu oraz sprawozdanie, czy są one na tyle jasne i czytelne, aby podatnik był w stanie odpowiednio zrozumieć ich treść. Należy podkreślić, iż przeanalizowane interpretacje i wyroki stanowią małą część wydawanych decyzji w sprawie uznawalności kosztów uzyskania przychodów.

Na podstawie przeglądu wybranych interpretacji i wyroków z obszaru uznawalności kosztów uzyskania przychodów można stwierdzić, że są one jasne i czytelne, a w wielu przypadkach organ wydający opinię bazuje na zapisach z ustawy o CIT lub ustawy o PIT, uzasadniając swoje stanowisko wybranymi artykułami z tych ustaw. Należy stwierdzić, że cel artykułu został osiągnięty.

Potwierdziła się również postawiona na początku teza, mówiąca, że interpretacje podatkowe i orzeczenia sądów administracyjnych stanowią bogate źródło wiedzy na temat uznawalności kosztów uzyskania przychodów przez organy podatkowe. Analizując interpretacje i wyroki stanowiące o kosztach podatkowych, można dostrzec, czym kierują się organy podatkowe i co przesądza o uznawalności kosztów uzyskania przychodu. W analizowanych decyzjach wnioskodawcy najczęściej powoływali się na celowość kosztu i jego związek z osiągniętym przychodem. Warto zapamiętać także to, aby w sytuacjach niepewności, czy uznać wydatek za koszt uzyskania przychodu, złożyć wniosek o interpretację indywidualną, ponieważ to, że w jednym przypadku wydatek nie zostanie uznany za koszt podatkowy, nie przesądza o tym, że w innym również nie zostanie za niego uznany.

Literatura

- Czajkowska-Matosiuk, K. (2017). *Koszty podatkowe. Wyłączenia i ograniczenia*. Infor PL.
- Krywan, T. (2023). *Koszty 2023 po zmianach*. Infor PL.
- Pismo Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z dnia 8 czerwca 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.627.2021.4.MF
- Pismo Izby Skarbowej w Łodzi z dnia 21 maja 2015 r., sygn. IPTPB3/4510-72/15-2/KJ
- Pismo Izby Skarbowej w Bydgoszczy z dnia 23 czerwca 2009 r., sygn. ITPB3/423-230/09/AW
- Pismo Izby Skarbowej w Bydgoszczy z dnia 23 listopada 2009 r., sygn. ITPB1/415-745/09/TK
- Rechul, H. (2018). Inwentaryzacja jako element rachunkowości w publicznych jednostkach oświatowych. *Studia Ekonomiczne. Gospodarka, Społeczeństwo, Środowisko*, 1(2), 208-220.
- Ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2023 r., poz. 2805 z późn. zm.)
- Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2022 r., poz. 2647 z późn. zm.)
- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 lutego 2014 r., sygn. akt II FSK 58/12

Recognition of Revenue Costs by Tax Authorities – Analysis of Selected Tax Interpretations and Court Judgments

Abstract: The initial part of the article presents the legal basis for determining tax-deductible costs, and its aim is to analyze tax interpretations and judgments of administrative courts regarding the recognition of tax-deductible costs and to check whether they are clear and legible to the taxpayer. The subject of the analysis are acts, tax interpretations, judgments of administrative courts and literature. The problem of situations in which the taxpayer is not sure whether he has the right to classify an expense as a tax-deductible cost was raised. Tax interpretations and judgments of administrative courts constitute an additional source of information for the taxpayer beyond the laws specifying the costs of obtaining income. Analyzing tax interpretations and court judgments, it is possible to notice what characteristics an expense must have in order for the tax authorities to recognize it as a tax deductible cost. The analysis carried out showed that the most important thing for tax authorities is that the purposefulness of the incurred cost is closely related to the revenue generated.

Keywords: cost of revenue, income tax, tax